

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/137/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113234308
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8113234308.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: D. I., L.. X.X.XXXX, J. XXX XX C. Š. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Martinom Staroňom so sídlom Hlavná 89, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo Branisko v Širokom, so sídlom 08 237 Široké 495, IČO: 00 201 022, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária VASIL ŠIMONOVÍČ & partners, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 04 001 Košice, IČO: 47 240 482, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C/3/2014-236 zo dňa 2.5.2018

rozhodol:

Odmieťa odvolanie voči vyhovujúcemu výroku.

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacich výrokoch o nárokoch na náhradu trov konania.

Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto: „Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 71,35 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,5% ročne od 1.10.2013 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96%.

Slovenská republika m á nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia, ktoré bolo v poradí druhým, nakoľko jeho pôvodný rozsudok z 30.10.2015 bol, s výnimkou vyhovujúceho výroku, zrušený uznesením odvolacieho súdu č.k. 9Co/7/2017-180 z 5.10.2017, uviedol, že žalobca sa žalobou z 26.11.2013 v znení zmeny pripustenej súdom domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného za užívanie jeho podielu 7/20 parcely KN XXX k.ú. Y. žalovaným. Bezdôvodné obohatenie žiadal za obdobie od 26.11.2011 do 26.9.2014 vo výške 0,40 eura za m² za rok, t.j. vo výške 5.227,67 eura.

Súd konštatoval, že žalovaný základ nároku uznal. Nesúhlasil s jeho výškou, akceptoval výšku nájomného ustálenú znaleckým posudkom s použitím zákona č. 504/2003 Z.z. a vyhlášky č. 38/2005 Z.z. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za zistené, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú uviedol v žalobe, v spoluvlastníckom podiele 7/20, nachádzajúcej sa v areáli hospodárskeho dvora žalovaného v intraviláne obce, zastavanom budovami, konkrétne skladom, senníkom, bitúnikom a príjazdovou panelovou komunikáciou. Súdom ustanovená znalkyňa obvyklé nájomné za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalobcu na parcele KN XXX za obdobie od 26.11.2011 do 26.9.2014 vyčíslila na sumu 33,75 eura podľa zákona č. 504/2003 Z.z. vzhľadom na zastavanosť parcely stavbami slúžiacimi na poľnohospodárske účely do 24.6.1991. Súd prvej inštancie, vychádzajúc zo záverov

znaleckého posudku, v rozsudku z 30.10.2015 č. k. 11C/3/2014-126 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi znalkyňou vypočítanú sumu vrátane prísľušenstva, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Z dôvodu zrušenia tohto rozsudku uznesením odvolacieho súdu č.k. 9Co/7/2017-180 z 5.10.2017 v zamietavom výroku a v súvisiacich výrokoch o nárokoch na náhradu trov konania a odvolacím súdom daného pokynu k vysporiadaniu sa s tým, či podpore poľnohospodárskej výroby a zákonom č. 504/2003 Z.z. sledovanému verejnému záujmu na podpore poľnohospodárskej výroby v zmysle využívania poľnohospodárskej pôdy zodpovedá to, že stavba ovčína, aj keď postaveného do 24.6.1991, je v súčasnosti bitúnkom, doplnil dokazovanie v súvislosti so stavbou bitúnku. Súd prvej inštancie ustálil, že bitúnok stojí na časti parcely KN XXX o výmere 181 m², z ktorej plochy žalobcovi patrí spoluvlastnícky podiel 7/20, čo je 63,35 m². Znalec W.. N.O.K. určil primerané nájomné vo výške 0,40 eura za m² na rok, čo za žalované obdobie dvoch rokov a desiatich mesiacov činí 71,80 eura.

Návrh žalobcu na doplnenie dokazovania vykonaním ohliadky, výsluchom zástupcov žalovaného považoval za neopodstatnený a nelogický vzhľadom na výsledky dovtedajšieho dokazovania a skutočnosť, že strany sa zhodli na tom, aké stavby sú na parcele. Okrem plochy parcely zastavanej bitúnkom, t.j. vo zvyšku spornej parcely, súd prvej inštancie zotrval na spôsobe ustálenia výšky bezdôvodného obohatenia podľa záverov v predchádzajúcom rozsudku. Celá parcela KN XXX má výmeru 13179 m², po odpočítaní plochy 181 m² (pozemok pod bitúnkom) ide o plochu 12998 m², z toho podiel žalobcu 7/20 činí 4549 m². Podľa metodiky znalkyne X., ktorá považovala za primerané nájomné za obdobie od 26.11.2011 do 31.12.2013 vo výške 2,5 % z ceny pôdy za užívaných 4612 m² vo výške 22,22 eura, takže za 4549 m² ide o nájomné vo výške 21,75 eura (22,22:4612x4515) a za obdobie od 1.1.2014 do 26.9.2014 nájomné predstavuje 3,7 % z ceny pôdy. Znalkyňa ho vyčíslila na 11,53375 eura, takže za 4515 m² činí 11,29 eura (11,53:4612x4515). Úhrnne toto nájomné za užívanie pozemku mimo bitúnku teda činí 33,04 eura (21,75 + 11,29).

Žalobcovi teda prislúcha nárok vo výške 104,84 eura za žalované obdobie (71,80 eura za užívanie pozemku pod bitúnkom a 33,04 eura za zvyšný pozemok) a keďže predchádzajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie bol právoplatne priznaný nárok vo výške 33,75 eura, po jeho odpočítaní predstavuje tento nárok sumu 71,09 eura. Súd preto považoval za dôvodné, pokiaľ ide o istinu, vyhovieť žalobe len v tejto časti a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

Z prisúdenej istiny súd priznal aj úroky z omeškania odo dňa ich uplatnenia vo vzťahu k žalovanému listom zo 16.9.2013.

Pri právnom posúdení vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení Občianskeho zákonníka - § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 1,2, § 563, zákona č. 504/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2008 - § 1 ods. 2, § 10 ods. 1, ust. § 43 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., zákona č. 140/2014 Z.z. - § 2 písm. b), vyhlášky Ministerstva poľnohospodárstva Slovenskej republiky z. č. 38/2005 Z.z. - § 1 ods. 1 a Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP s konštatovaním, že nezistil žiadny dôvod pre nepriznanie nároku a náhradu trov konania v zmysle § 257 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti všetkým výrokom rozsudku, majúc za to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu sa malo pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia postupovať v súlade s vyhláškou č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Pozemok žalobcu nachádza sa v intraviláne obce, ide o zastavanú plochu, zrekonštruovaný objekt bitúnku stojaci na pozemku slúži na obchodné účely a nie na poľnohospodárske účely a aj iné časti tohto pozemku sa na poľnohospodárske účely nevyužívajú. Žalobca poukázal na znalecký posudok, ktorý k prejednaniu sporu predložil, posudok W.. C. N.. Znalec pri výpočte všeobecnej hodnoty nájmu vychádzal z vyhlášky č. 492/2004 Z.z. nakoľko na pozemku nachádzajú sa stavby spevnené plochy, ktoré boli znalcom špecifikované ako zastavané plochy a nádvoria v intraviláne obce. Podľa žalobcu súd napriek jeho návrhom nevykonal dôkazy, ktorými by sa preukázal skutočný účel využitia pozemku a stavieb na ňom postavených. Keďže v priebehu konania preukázala sa zmena účelu užívania bitúnku, mal za to, že súd prvej inštancie mal vykonať navrhnuté dôkazy. Neobstojí tvrdenie súdu, že sa strany zhodli na tom, aké stavby sú na predmetnej parcele, avšak sa nezhodli na tom, na aký účel sú predmetné stavby využívané, a to práve tým, že ako bolo v konaní preukázané, žalovaný sa nezaobera len poľnohospodárskou činnosťou (rekonštrukcia bitúnka).

Žalobca sa odvolal aj proti výroku o náhrade trov konania. Odvolanie proti výroku o trovách konania odôvodnil len tým, že súd mal podľa neho pri rozhodnutí o trovách aplikovať ust. § 257 CSP nakoľko v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobca je fyzickou osobou, v súčasnosti, po

tom, ako spadol z rebríka, je dlhodobu práceneschopný a jeho jediným príjmom je nemocenská dávka vo výške 384 eur. Z tohto svojho jediného príjmu hradí výživné na dcéru vo výške 100 eur a ďalšie náklady, ktoré má s bývaním. V súčasnosti sú jeho majetkové a zárokové pomery značne obmedzené. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že argumenty, ktoré žalobca uvádza v odvolaní, prezentoval už pri prvom konaní pred súdom prvej inštancie pred vrátením veci a zopakoval ich aj po vrátení veci súdu prvej inštancie odvolacím súdom. Podľa žalovaného pozemok je pozemkom podľa zákona č. 504/2003 Z.z., či už sa nachádza v intraviláne alebo v extraviláne a samozrejme ním môže byť aj pozemok zastavaný na poľnohospodárske účely. Podľa žalovaného rekonštrukcia ovčína na bitúnok nijakým spôsobom nezmenila účel využitia stavby na poľnohospodárske účely. Dôvod, pre ktorý mal Krajský súd pochybnosti, či stavbu bitúnka možno využívať na poľnohospodárske účely a skutočnosť, že bitúnok, ako budova, kde sa zabíja úžitkový dobytok sa nevyužíva na poľnohospodársku prvovýrobu. Podľa žalovaného Krajský súd opomenul skutočnosť, že bitúnok v areáli poľnohospodárskeho družstva nepochybne slúži poľnohospodárskemu účelu, konkrétne živočíšnej výrobe, ktorá je popri rastlinnej výrobe súčasťou poľnohospodárstva, keďže bitúnok slúži na porážanie zvierat a produkuje dôležitý poľnohospodársky produkt - mäso. Čo sa týka ust. § 257 CSP, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania žalovaný mal za to, že dôvody spočívajúce v zdravotných ťažkostiach žalobcu majú len prechodný charakter. Použitie § 257 CSP musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať charakter výnimočný. Skutočnosť, že žalobca si v plnom rozsahu neujasnil právne následky podanej žaloby nemôže byť na ťarchu žalovaného. Žalovaný mal za to, že je potrebné, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

4. Žalobca vo vyjadrení v vyjadrení žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že na podanom odvolaní a skutočnostiach v ňom uvedených trvá v celom rozsahu. Zopakoval, že žalovaný nevyužíva predmetný pozemok na poľnohospodárske účely, pri určovaní ceny nájmu celej parcely malo sa vychádzať zo všeobecnej hodnoty nájmu celej spornej parcely.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie rozhodnutiu súdu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 1.10.2018 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu je potrebné v časti odmietnuť a vo zvyšku rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou. Osobou oprávnenou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Ujma sa pritom posudzuje výlučne z procesného hľadiska, vychádza sa z výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia. Výrokom, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 71,35 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5,5% ročne od 1.10.2013 do zaplatenia, nebolo rozhodnuté v neprospech žalobcu, práve naopak. Ak podal odvolanie voči celému rozsudku súdu prvej inštancie, znamená to, že vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku, nebol žalobca oprávnenou osobou k podaniu odvolania, preto odvolací súd odvolanie žalobcu vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku odmietol.

6. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola koncentrovaná na tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení, nedostatočnom, nesprávnom zistení skutkového stavu veci a odvolacím dôvodom malo byť aj to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal

do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazu.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozsudku, zisteným skutkovým stavom, právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje postačujúco z vykonaného dokazovania zistený skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, ako aj správne právne posúdenie. Z odôvodnenia rozsudku je zrejмый vzťah medzi skutkovými zisteniami, úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym záverom, rešpektujúcim právny názor odvolacieho súdu uvedený v jeho zrušujúcom uznesení.

Odvolací súd sa preto stotožňuje s odôvodnením rozsudku vo vzťahu k záveru, ku ktorému v rozhodnutí dospel a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva:

10. Bezdôvodné obohatenie je záväzkovým právnym vzťahom medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým na úkor koho k bezdôvodnému obohateniu došlo. Bezdôvodným obohatením je okrem iného majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). O takéto plnenie ide tiež v prípade užívania pozemku bez nájomnej alebo inej zmluvy, alebo z iného titulu. Prijímateľom plnenia - subjektom realizujúcim užívateľské oprávnenie bez právneho dôvodu je ten, kto sa užívaním pozemku iného obohatil tým, že jeho majetkové aktíva sa nezmenšili v dôsledku toho, že nemal žiadne výdavky, ktoré by mu vznikli ak by sa jeho užívacie právo zakladalo na relevantnom titule, napr. nájomnej zmluve.

11. Vo vzťahu k výške nároku na bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemku žalovaným je už z dôvodov, pre ktoré bol pôvodný, prvý, rozsudok súdu prvej inštancie zrušený, zrejмый, že odvolací súd s výnimkou plochy pozemku zastavanej stavbou, ktorá je v súčasnosti bitúnkom, nemal výhrady k súdom prvej inštancie zvolenému spôsobu kvantifikácie bezdôvodného obohatenia. Ak súd prvej inštancie okrem plochy zastavanej bitúnkom vychádzal z výpočtu realizovaného na základe zákona č. 504/2003 Z.z. a vyhlášky č. 38/2005 Z.z., postupoval správne keďže ide o pozemok zastavaný stavbami, o ktorých sa nepreukázalo, že by v súčasnosti slúžili inému účelu než na aký boli postavené do 24.6.1991. Čo sa týka plochy, na ktorej je stavba pôvodne postavená ako ovčín, v súčasnosti však rekonštruovaná na bitúnok, odvolací súd v zrušujúcom uznesení naznačil, že poľnohospodárskemu účelu v zmysle výroby, nemôže slúžiť objekt, v ktorom sa zabíjajú zvieratá. Takáto činnosť nie je už živočíšnou výrobou, ale ide o spracovanie. Vychádzajúc z uvedeného nebol žiadny dôvod na to, aby nemal mať žalobca nárok na bezdôvodné obohatenie vo výške dosahujúcej všeobecnú hodnotu nájmu v danom mieste a čase ako žalobca žiadal.

Ako už bolo uvedené, okrem tejto plochy pozemku zastavaného stavbou bitúnku, bolo potrebné pri kvantifikácii výšky bezdôvodného obohatenia vychádzať z účelu zákona č. 504/2003 Z.z., ktorým je verejný záujem pri využívaní pozemkov v poľnohospodárstve a lesníctve, na podpore intenzívnej poľnohospodárskej výroby v zmysle využívania poľnohospodárskej pôdy.

Právo na vlastníctvo je právo na prisvojovanie si hodnôt. Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv, každý má právo na pokojné užívanie majetku. Vlastnícke právo však nie je neobmedzené. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-44/79 Liselotte Hauer proti Land Rheinland-Pfalz poukázal na sociálnu funkciu vlastníctva konštatujúc, že rešpektovanie sociálnych funkcií vlastníctva je obvyklým prístupom európskych demokratických štátov. Uviedol, že vo všetkých členských štátoch má sociálna funkcia vlastníckeho práva konkrétne vyjadrenie. Takto sa nachádzajú vo všetkých členských štátoch zákony týkajúce sa poľnohospodárstva, lesníctva, poľnohospodárstva, ochrany prírodného prostredia, územného plánu a urbanizmu, ktoré obmedzujú, často citelne, užívanie pozemkového vlastníctva. V zmysle uvedeného je možné zákonodarcom zákonom č. 504/2003 Z.z. sledovaný verejný záujem, v zmysle využívania poľnohospodárskej pôdy vysvetliť ako záujem, pri ktorom má byť nadradený záujem na užívaní poľnohospodárskej pôdy na poľnohospodársku výrobu pred záujmom vlastníka pozemku.

12. V konaní nebolo relevantnými dôkazmi zistené, že by, okrem tej časti pozemku, na ktorej je situovaný bitúnok, bol zvyšok pozemku, resp. objekty na ňom umiestnené, využívané na iný ako poľnohospodársky účel, preto, ak súd prvej inštancie, ako už bolo uvedené, pri výpočte výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo sumy primeraného nájomného kvantifikovaného znalkyňou X. v zmysle zákona č. 504/2003 Z.z. a Vyhlášky č. 38/2005 Z.z., je jeho rozhodnutie správne.

13. Čo sa týka námietky žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy, je potrebné uviesť, že je výsostným oprávnením súdu rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, nie je pochybením súdu, ak dôkaz nevykoná. Pochybením by bolo iba to, ak by sa súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s tým, prečo navrhnutý dôkaz nevykonal. Súd prvej inštancie sa však s návrhmi žalobcu na vykonanie dôkazov vysporiadal, v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov jeho návrhy na dokazovanie nemal za návrhy, ktorými by mohla byť ovplyvnená správnosť jeho rozhodnutia, táto odvolacia námietka bola preto bez relevancie.

14. Z dôvodov, ktoré uviedol odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietavom výroku ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

15. Odvolacím dôvodom vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorým bol odvolací súd viazaný, bol ten dôvod, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o trovách aplikovať § 257 CSP. Súč viazaný takto vymedzeným odvolacím dôvodom má odvolací súd za to, že predpoklady pre aplikáciu § 257 CSP v prvoinštančnom konaní neboli tvrdené ani zo spisu nevyplývali. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania v tom prípade, ak sú dôvody hodné osobitného zreteľa. Použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti pritom zákon nešpecifikuje, výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, 3MCdo/46/2012), v zmysle ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvoľe, hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy, ktorá nepriznanie nároku na náhradu trov úspešnej strane sporu pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá spor zvíťazila je lepšia ako u protistrany. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti teda inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu. Momentálny zdravotný stav žalobcu a s tým súvisiaca práceneschopnosť a príjem len vo forme nemocenských dávok, nie sú dôvodom pre aplikáciu § 257 CSP. Nakoľko nebol zistený dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, plne úspešný bol žalovaný, preto súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.